

Rozvrhovatel

Jiří Trávníček

Ústav pro českou literaturu AV ČR

travnicek@ucl.cas.cz

Vladimír Svatoň — to je pro mě spojení vysoké odbornosti s lidskou vlídností. Měl jsem ve svém životě štěstí i na jiné lidi, u kterých to bylo podobné — třeba Zdeňka Kožmína, Zdeňka Pešata, Vladimíra Macuru. Se všemi bylo dobře, protože bezbariérově. Typy vysoce inkluzivní.

S Vladimírem jsme se zase tolikrát nesetkali; všechna setkání — i ta sebekratší — však byla zapamatovatelná. Vždy z nich či spíše po nich něco zůstalo. Něco, co mi dalo směr či aspoň impuls. Vladimír viděl za horizont tématu, někam do krajiny pro mě jen tušeného. Obdivoval jsem jeho neuhýbavost, jasnost myšlení. A také jeho pohyb — nikoli analytickou přímočarost, nýbrž hermeneutické kroužení či spíše vykrúžování. Jeho studie *neřešily*; jeho studie spíše *rozvrhovaly*. Naváděly na jiné čtení. Prohlubovaly čtení. Vladimír nepsal primárně teoreticky; vycházel z nějakého konkrétního zadání (třeba jednoho díla či dílčího problému toho kterého autora)... a pokaždé se došlo kamsi mnohem dál, než co slibovalo téma. Současně však Vladimír nebyl ani žádným přízemním praktikem. A ze všeho nejméně byl myšlenkovým konjunkturalistou. Necítil na efektní formulace a závěry. Nad honbou za nějakým výsledkem u něj vládne spíše modalita pobývání s problémem, otázkou, čili pozvolné rozkrývání horizontu, na němž se lze s daným problémem nejlépe myšlenkově zabydlet.

Listuji si Vladimírovými knihami a zjišťuji, že se z nich nedá moc citovat, což ovšem budiž velká pocta. Vše je zde rozpuštěno v myšlení, v myšlenkově-interpretačním výkonu.